

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Hlasy Kozomína z.s.**, IČ 02270986, se sídlem Kozomín 81, zast. Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: D-IE Logistics Prague North s.r.o., IČ 07508034, se sídlem Antala Staška 2027/79, Praha 4, zast. JUDr. Romanem Ráczem, advokátem, se sídlem Kubánské náměstí 11/1391, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2019, č. j. 164016/2019/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č. j. 51 A 11/2020-142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Jiřího Nezhyby.
- III. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Městský úřad Kralupy nad Vltavou, odbor životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MUKV 32929/2019 OŽP, na základě žádosti právní předchůdkyně osoby zúčastněné na řízení vydal povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), spočívající ve vypouštění čistěných odpadních vod z čistírny odpadních vod (dále též „ČOV“) Makro do

vodního toku Černávka v říčním kilometru 13,536 při pravém břehu na pozemku parc. č. 352/4 v k. ú. Kozomín, a to po dobu pěti let v maximálním množství 3,81 l/s, 7280 m³/měsíc a 85.700 m³/rok (výrok I.), stanovil konkrétní podmínky pro vypouštění odpadních vod (výrok II.), vydal společné povolení ve smyslu § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon“), jímž schválil stavební záměr ČOV Makro spočívající v umístění a provedení staveb areálové ČOV a výtlačného potrubí na pozemcích parc. č. 299/1, 299/61, 370, 299/59, 332/8, 332/10, 332/3, 327/1, 186, 175/1, 352/6 a 352/4 v k. ú. Kozomín (výrok III.), stanovil podmínky pro umístění staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok IV.), stanovil podmínky pro provedení staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok V.) a konečně stanovil podmínky pro užívání staveb zahrnutých v ČOV Makro (výrok VI.).

[2]Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019, č. j. 164016/2019/KUSK, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce a spolku Za životní prostředí Úžic, z.s. zamítl a jimi napadené výroky uvedeného rozhodnutí vodoprávního úřadu potvrdil.

[3]Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne ze dne 14. 10. 2021, č. j. 51 A 11/2020-142, však rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí vodoprávního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4]V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval žalobním bodem, podle něhož se žalovaný nesprávně odmítl zabývat většinou odvolacích námitek, neboť si chybně vyložil znění § 82 odst. 4 správního řádu. Po provedení podrobného rozboru citovaného ustanovení, jakož i § 94m odst. 1 stavebního zákona, který taktéž upravuje koncentraci řízení, dospěl k závěru, že naprostá většina odvolacích námitek představovala skutkové novoty, a jejich nevypořádání tudíž nepředstavuje důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V zásadě ze stejných důvodů krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku o neprovedení důkazu odborným vyjádřením znalce Ing. Formánka ze dne 5. 6. 2019 ze strany žalovaného. Tento v odvolání uplatněný důkazní návrh totiž směřoval právě k podpoře námitek brojících proti projektové dokumentaci a z ní dovozovaných funkčních vlastností ČOV Makro, které představují skutkové novoty a navíc se nevztahují k podmínkám vypouštění odpadních vod závazně stanoveným vodoprávním úřadem v prvoinstančním rozhodnutí.

[5]Dále se městský soud zabýval žalobním bodem, podle něhož správní orgány dostatečně nevyhodnotily nastavení podmínek pro povolované nakládání s vodami a od toho se odvíjející ovlivnění jakosti vod v recipientu Černávka. Vodoprávní úřad při hodnocení této otázky vycházel zejména ze stanoviska Povodí Labe, státní podnik (dále jen „Povodí Labe“) ze dne 19. 11. 2018 a žalovaný dále z doplňujícího stanoviska Povodí Labe ze dne 25. 10. 2019. Tento subjekt má však ve správním řízení postavení účastníka jako kdokoli jiný, nejedná se o dotčený orgán ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu a jeho stanoviska, byť třeba pro určitý typ rozhodnutí zákonem obligatorně vyžadovaná jako podklady, nemají pro rozhodování vodoprávních úřadů závazný charakter, jak se uvádí v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 47 A 15/2012-152. Navíc Povodí Labe v rámci poznatků získaných ze své správcovské činnosti těžko může zodpovědět všechny otázky, které jsou z hlediska správného nastavení podmínek pro nakládání s vodami

pokračování

relevantní, k čemuž byli naopak primárně povoláni žalovaný a vodoprávní úřad. Se stanoviskem správce povodí či vodního toku tudíž správní orgány musely nakládat stejně jako s kterýmkoliv jiným důkazem a s poznatky z něho vyplývajících se mohly buď ztotožnit, nebo se vůči nim vymezit a odmítnout je. Žalovaný však stanoviska Povodí Labe nekriticky přejal, když zjevně vycházel z premisy, že nevyjádří-li se správce vodního toku vůči záměru se k němu vztahujícímu negativně, pak je navrhované nakládání s vodami (vypouštění odpadních vod) bez dalšího přípustné. Přitom však přehlédl, že žalobce v odvolání brojil právě proti tomu, že odpadní vody vypouštěné z ČOV Makro do Černávky mohou zásadním způsobem ovlivnit jakost vod v tomto vodním toku, čímž otevřel i právní otázku, zda emisní limity vypouštěných odpadních vod a jejich objem byly v prvoinstančním rozhodnutí nastaveny v souladu s požadavky právních předpisů. Emisní limity stanovené v podmínkách povolení k vypouštění odpadních vod se odvíjejí od toho, jaká činnost emituje odpadní vody, o jejichž vypouštění se žádá. Proto obdržel-li vodoprávní úřad žádost o vypouštění odpadních vod do vod povrchových, musí si předně ujasnit, jaký charakter činnosti původce odpadních vod vyvíjí. Jedná-li se o činnost ekonomickou, je zapotřebí zjistit, pod jaký kód klasifikace CZ-NACE spadá. V závislosti na této klasifikaci je pak vodoprávní úřad povinen stanovit konkrétní emisní limity tak, aby odpovídaly standardům podle č. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., o ukazatelích a hodnotách přípustného znečištění povrchových vod a odpadních vod, náležitostech povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových a do kanalizací a o citlivých oblastech (dále jen „nařízení vlády č. 401/2015 Sb.“).

[6]V nyní posuzované věci si však podle krajského soudu vodoprávní úřad charakter výrobní činnosti produkující odpadní vody dostatečně neujasnil. Podle výrokové části prvoinstančního rozhodnutí je za původce odpadních vod považována nájemní činnost, což vyplývá ze specifikace kódy CZ-NACE 68202 a CZ-NACE 6820, nicméně okruh činností reálně prováděných či zamýšlených v areálu CTP-Park je či bude podstatně širší. Z projektové dokumentace přitom vyplývá, že zdrojem odpadních vod směřovaných do ČOV Makro má být průmyslová činnost, konkrétně masná výroba, což by potvrzovalo i verzi předvídanou v žalobcem předloženém znaleckém posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, podle níž se jedná o výrobu potravinářských výrobků ve smyslu klasifikace CZ-NACE 10.00, byť nelze vyloučit ani jiné průmyslové činnosti. Za této situace nemůže obstát stanovení emisních limitů ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, které sice odpovídá emisním standardům pro komunální čistírnu ve smyslu části A. přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb., nikoliv však emisním standardům pro průmyslové vody ve smyslu části B. přílohy č. 1 k témuž nařízení. Akcesoricky pak neobstojí ani podmínky pro dodržování emisních limitů podle požadavků výroku II. bodů 4 až 7 prvoinstančního rozhodnutí, jež jsou provázány právě s požadavky specifikovanými ve výroku I.

[7]Pro lepší přehlednost krajský soud vypracoval srovnávací tabulku, v níž porovnal emisní limity stanovené prvoinstančním rozhodnutím, emisní standardy pro splaškové vody z komunálních čistíren podle části A. přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. a emisní standardy pro průmyslové vody u potravinářské výroby podle klasifikace CZ-NACE 10.00 uvedené v části B. přílohy č. 1 k témuž nařízení vlády. Z této srovnávací tabulky vyplývá, že emisní limity přípustného i maximálního hmotnostního množství sledovaných chemických látek v litru vypouštěné vody, jež byly stanoveny ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, nepřesahují požadavky emisních standardů pro splaškové vody z komunálních čistíren. Zároveň však nelze určit, zda by tytéž emisní limity dostály

požadavkům emisních standardů pro průmyslové vody z potravinářské výroby v oborech dle klasifikace 10.1, 10.2, 10.3 a 10.5 CZ-NACE, u nichž musí být v jednom litru vypouštěné odpadní vody sledováno přípustné množství ještě i některých dalších látek či chemických vlastností, konkrétně celkového dusíku (N_{celk}), kyselosti či zásaditosti (pH) a halogenových organických sloučenin (AOX), přičemž tyto ukazatele nejsou ve výroku prvoinstančního rozhodnutí vůbec obsaženy. Pokud by v areálu CTP-Park byla provozována nějaká jiná výrobní či průmyslová činnost než potravinářská výroba, pak tím spíše není zřejmé, zda by emisní limity stanovené vodoprávním úřadem dostály požadovaným emisním standardům.

[8] Za dané situace bylo podle krajského soudu nutné učinit další poznatky k povaze plánované výrobní činnosti, která by odstranila vady nejednoznačného tvrzení žadatele, že činnosti emitující odpadní vody směřované do projektované ČOV Makro budou spočívat v pronájmu. V tomto směru jsou však skutková zjištění správních orgánů zcela nedostatečná, a proto nelze zodpovědět, zda emisní limity specifikované v prvoinstančním rozhodnutí byly stanoveny v souladu s požadavky nařízení vlády č. 401/2015 Sb.

[9] Dále krajský soud uvedl, že od nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v jehož důsledku nelze zhodnotit správnost nastavených emisních limitů, se odvíjí další pochybení správních orgánů. Pokud totiž není najisto nastavena správnost emisních limitů, pak lze stěží zodpovědět navazující otázku, zda recipient (vodní tok Černávka) je schopen vypouštěné odpadní vody přijímat. Pokud by platilo, že odpadní vody produkované v areálu CTP-Park se pouze přeměrují ze stávající a provozně nevyhovující obecní ČOV Kozomín na nově budovanou a technologicky výkonnější ČOV Makro a současně by se nijak nezměnil celkový objem vypouštěných odpadních vod emitovaných areálem CTP-Park, pak takové řešení by z hlediska dopadů na životní prostředí bylo nepochybně celkově lepší, a to i kdyby stanovené emisní limity zcela neodpovídaly právním předpisům. Nicméně není nijak garantováno, že ČOV Makro po své zprovoznění skutečně jen převezme část odpadních vod nyní vypouštěných z areálu do obecní ČOV Kozomín, avšak zároveň nebude pojímat i další odpadní vody z jiných zdrojů. Vodoprávní úřad totiž v prvoinstančním rozhodnutí nestanovil žádnou konkrétní podmínku, která by zakazovala či omezovala možnost celkového navýšení odpadních vod vstupujících do ČOV Makro. Za takové situace bylo nezbytné provést ověřovací výpočet za účelem zjištění, zda a do jaké míry bude toto případné navýšení schopen pojmout recipient, do něhož mají být přečištěné odpadní vody vypouštěny. Tomuto výpočtu se však vodoprávní úřad i žalovaný zcela vyhnuli, respektive opětovně odkázali jen na stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a 25. 10. 2019, v nichž sice byla kvitována možnost převzetí části odpadních vod z přetížené ČOV Kozomín, avšak již nijak neřešila, co se stane v situaci, kdy nově povolovaná ČOV Makro kromě převzetí části odpadních vod dosud vypouštěných do ČOV Kozomín začne nově přebírat i další odpadní vody vypouštěné z areálu. Projekt ČOV Makro přitom s možností navýšení množství dosud vypouštěných odpadních vod zjevně počítá, což lze vyčíst ze souhrnné technické zprávy projektové dokumentace i ze znaleckého posudku Ing. Kozického. S ohledem na tyto skutečnosti nemůže obstát klíčový argument žalovaného a osoby zúčastněné na řízení o pozitivním efektu spočívajícím v provozním odlehčení ČOV Kozomín.

[10] Krajský soud rovněž dovodil, že souběžně s otevřením otázky kvality vody v recipientu se otevírá i problematika, jak se na schopnosti vodního toku Černávka

pokračování

přijímat zvýšené množství odpadních vod projevuje to, že se jedná o tzv. kaprovou vodu ve smyslu nařízení vlády č. 71/2003 Sb., o stanovení povrchových vod vhodných pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů a o zjišťování a hodnocení stavu jakosti těchto vod, ve znění nařízení vlády č. 169/2006 Sb. (dále jen nařízení vlády „č. 71/2003 Sb.“), ve spojení s § 35 odst. 1 vodního zákona. Argumentoval-li žalovaný tím, že Černávka kvůli své nedostatečné vodnosti logicky nemůže být prostorem vhodným pro život lososových a kaprových vod, pak to jistě může představovat relevantní podnět k aktualizaci přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 71/2003 Sb., podle níž má tento vodní tok doposud status rybí vody, a to konkrétně vody kaprové, avšak nikoliv pro neaplikování této právní úpravy. Přitom podle § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 401/2015 Sb. pokud vypouštěné odpadní vody ovlivňují úsek lososových a kaprových vod, pak je vodoprávní úřad povinen při výpočtu emisních limitů vycházet z hodnot uvedených v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 k tomuto nařízení. V dané věci však vodoprávní úřad ve výrocích I. a II. prvoinstančního rozhodnutí stanovil emisní limity, v nichž naprosto absentuje sledování ukazatelů podle těchto hodnot. Není proto zřejmé, zda emisní limity stanovené vodoprávním úřadem požadavkům pro kaprové vody dostaly či nikoliv, přičemž tento nedostatek neodstranil ani žalovaný, třebaže byl na právní status recipienta coby kaprové vody výslovně upozorněn v odvolání.

[11] Dále krajský soud uvedl, že i když se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou dotčení významného krajinného prvku, tak toto nepochybně nemohlo mít vliv na výsledek řízení, neboť z podkladů opatřených ve správním spise je zřejmé, že orgány ochrany přírody a krajiny s tímto zásahem vyslovily konkludentní souhlas. Navíc v případě zprovoznění ČOV Makro zásah do estetiky krajiny příliš nepřipadá v úvahu, neboť samotný objekt čistírny je umístěn v zastavěné lokalitě průmyslového areálu, s nímž vodní tok Černávka sousedí pouze ve velmi krátkém úseku své délky. Dále se krajský soud neztotožnil s žalobní námitkou, podle níž stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a ze dne 25. 10. 2019 jsou nezákonná, neboť neobsahují všechny požadované náležitosti. Poznámka žalobce učiněná v replice, že posouzení EIA podléhá část výrobně skladovacího areálu, v němž je umístěna ČOV Makro, přesahuje předmět sporu a navíc byla uplatněna až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a proto se jedná o její nepřípustné rozšíření o nový bod.

[12] S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavřel, že vyhodnotil za důvodné žalobní body týkající se otázky vhodného nastavení podmínek pro ovlivnění jakosti Černávky, kdy správní orgány jednak dostatečně nezjistily skutečnou povahu výrobních činností produkujících odpadní vody směřující do ČOV Makro, a tím pádem nemohly v povolení k nakládání s vodami správně nastavit emisní limity. Dále vycházely z chybné premisy, že v důsledku odlehčení přetížené obecní ČOV Kozomín bude stejné množství vypouštěných odpadních vod podléhat lepšímu přečištění, aniž by vzaly v potaz, že není nijak garantováno, že ČOV Makro může kromě odpadních vod směřovaných na ČOV Kozomín převzít i odpadní vody z jiných zdrojů a tím celkový objem jejich vypouštění do Černávky výrazně navýšit. Z těchto důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil dílem pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a dílem pro rozpor s právními předpisy. Zejména pokud jde o otázku nastavení odpovídajících emisních limitů a objemu vypouštěných odpadních vod, pak tuto problematiku nelze z povahy věci vyřešit v odvolacím řízení, a proto krajský soud přistoupil též ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. V dalším řízení zavázal vodoprávní úřad, aby si předně dostatečně vyjasnil, jaký je skutečný charakter

výrobní činnosti emitující odpadní vody z areálu CTP-Park, přičemž nemá spoléhat toliko na prohlášení žadatele, že jedinou činností je samotný pronájem nemovitostí. V závislosti na tomto zjištění a příslušné klasifikaci dle CZ-NACE následně zjistí, jaké emisní standardy jsou vyžadovány pro odpadní vody pocházející z dané činnosti ve smyslu přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb., a v závislosti na tom stanoví odpovídající emisní limity a objem vypouštěných odpadních vod. Přitom neopomene, že vodní tok Černávka, do něhož mají být odpadní vody vypouštěny, požívá právní status kaprové vody, a proto emisní limity do něj vypouštěných odpadních vod musejí být vypočteny též podle hodnot uvedených v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. Dále vodoprávní úřad musí vzít v úvahu, že do ČOV Makro nemusejí natékat pouze odpadní vody směřované do obecní ČOV Kozomín, ale též odpadní vody z jiných zdrojů, zejména z dalších výrobních provozoven v areálu CTP-Park. Pro tento případ buď v povolení k nakládání s vodami stanoví striktní podmínku, že celkový objem vypouštěných odpadních vod nesmí být navyšován oproti stavu před faktickým zahájením provozu ČOV Makro, anebo provede kvalifikovaný výpočet, jaké zvýšení objemu vypouštěných odpadních vod je vodní tok Černávka schopen pojmout, a v závislosti na tom případně nastaví podmínku maximálního navýšení.

[13] Krajský soud nicméně navzdory popsáním důvodům pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zdůraznil, že nepřehlíží problematičnost provozních kapacit obecní ČOV Kozomín, o níž není mezi účastníky řízení sporu. V tomto směru připouští, že částečné odbřemenění této čistírny na úkor modernější ČOV Makro je skutečně obecně prospěšné. Stejně tak nezpochybňuje, že kvalita technologie ČOV Makro je řádově vyšší než u komunální čistírny. Z této úvahy vycházel, když zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Jak však podrobně vysvětlil výše, v případě ČOV Makro nejsou stanoveny žádné garance, že skutečně jen uleví přetížené ČOV Kozomín, aniž na sebe současně převezme odpadní vody z jiných zdrojů. Pokud by se totiž celkový objem vypouštěných odpadních vod například ztrojnásobil, pak skutečně nelze vyloučit, že i při vyšší efektivitě čištění by celkový dopad na stav vodního toku Černávka mohl být v konečném důsledku horší.

II. Obsah kasační stížnosti, dalších podání stěžovatelky a vyjádření účastníků řízení

[14] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] V kasační stížnosti a v jejím doplnění stěžovatelka nejprve poukázala na porušení zásady procesní ekonomie ze strany krajského soudu, protože zrušení obou správních rozhodnutí a z toho vyplývající nutnost rozhodování znovu v prvním stupni se jeví jako nadbytečné a neúčelné, a to zejména v souvislosti s tím, že dosavadní průběh správního řízení neměl žádné závažné vady, které by měly za následek věcně zcela nesprávné nebo nezákonné rozhodnutí. Navíc krajský soud přistoupil k posouzení věci s přepjatým

pokračování

formalismem a požadavky na absolutní formální čistotu, které vůbec nezohlednily poměrně náročný proces týkající se povolení ČOV Makro.

[16] Stěžovatelka namítla, že vodoprávní úřad nepochybil, když v prvoinstančním rozhodnutí uvedl jako charakter výrobní činnosti kódy CZ-NACE 68202 a CZ-NACE 6820, poněvadž to odpovídá předmětu jejího podnikání podle zápisu v obchodním rejstříku. Krajský soud při vyslovení požadavku, aby si vodoprávní úřad ujasnil skutečnou povahu výrobních činností původce odpadních vod, nijak nezohlednil fakt, že nájemce nemovitých věcí se může změnit, čímž může dojít i ke změně charakteru odpadních vod. Požadavek na uvedení klasifikace výrobních činností podle aktivit aktuálních nájemců nemovitých věcí tak není důvodný a nemá oporu v žádném právním předpise. Skutečnou povahu výrobních činností původce odpadních vod přitom vodoprávní úřad věcně zohlednil ve stanovených emisních limitech, které stanovil přísnějším způsobem než pouze pro komunální odpadní vody.

[17] Podle další kasační námitky krajský soud nesprávně hodnotil použité limity podle nařízení vlády č. 401/2015 Sb. Nikde v legislativě totiž není přesně určeno, při jakém poměru či kombinaci průmyslových a komunálních odpadních vod se má na tuto směs pohlížet ještě jako na komunální a kdy již jako na průmyslové odpadní vody. V případě ČOV Makro je 40 % odpadních vod produktem lidského metabolismu, a jedná se tedy jednoznačně o komunální odpadní vody. U 60 % výroby Makro se jedná o produkci konečných výrobků, a to jídel pro lidskou spotřebu. Nejde však o klasickou výrobu zpracování masa, ryb, koryšů či ovoce a zeleniny a již vůbec nedochází ke zpracování mléka a výrobě mléčných výrobků nebo činností při porážkách, bourání apod. Provoz má tedy nejbližší ke zpracování polotovarů jídel, dokončení zpracování již zpracovaného masa, tedy jakési „mezizpracování“ produktů určených ke konečné přípravě jídel, popř. zamrazování jídel. Provoz Makro tedy fakticky nelze jednoznačně podřadit pod žádnou z definovaných činností CZ-NACE 10.1-4, navíc v kombinaci s činnostmi spočívající skutečně jen v pronájmu a provozu kancelářského a skladového typu. Pokud by tedy vodoprávní úřad chybně nebo nevhodně zvolil některý z výše vyjmenovaných provozů areálu CTP-Park či části výroby Makro, mohl by stanovit mírnější emisní limity, než učinil. V dané věci však vodoprávní úřad nepřistupoval k odpadním vodám z areálu CT-Park pouze jako k vodám komunálním, nýbrž navíc stanovil ukazatel EL (extrahované látky - tuky), což je důkazem, že dostatečně zohlednil skutečnou povahu výrobních činností. Závěr krajského soudu, že se správní orgány touto otázkou nezabývaly, proto nemůže obstát.

[18] Dále stěžovatelka namítla, že zařazení vodního toku Černávka mezi rybí vody se statusem kaprových vod v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 71/2003 Sb. je prokazatelně obsoletní právní norma, neboť se jedná o velice okrajovou a malou vodoteč, fakticky místy pouze o strouhu, kde mnoho příhodných podmínek pro přirozený život a reprodukci ryb nebude dlouhodobě existovat, jak vyplývá z provedeného dokazování. Za této situace se měl krajský soud zabývat skutečným stavem vodoteče Černávka, který evidentně neodpovídá jejímu dřívějšímu zařazení mezi kaprovité ryby, a nikoliv pouze formalisticky odkázat na předmětné nařízení vlády. Navíc vodoprávním úřadem stanovené limity by byly splněny i pro vody se statusem vod kaprových.

[19] Konečně stěžovatelka namítla, že vodoprávní povolení pro ČOV Makro bylo samostatným individuálním správním aktem, které bylo vydáno bez jakékoliv formální či věcné souvislosti s provozem ČOV Kozomín. Projednány a povoleny tedy byly celkové objemy vypouštěných vod, s nimiž se společně s dalšími parametry od počátku kalkulovalo. Záměr vybudování areálové ČOV směřoval k tomu mít kvalitně vyřešeno čištění odpadních vod pro celý areál, které ČOV Kozomín nebyla dlouhodobě schopna zajistit. Tyto parametry rovněž zohledňovaly vyjádření dotčených orgánů a vyjadřujících se subjektů. Argument o odlehčení ČOV Kozomín začal být užíván podpůrně až v rámci obrany proti snahám žalobce zabránit výstavbě ČOV Makro, a nemá tak přímý vliv na ni a její provoz, který se od počátku projektoval a povoloval jako samostatné nakládání s vodami. Navíc v tomto směru je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť správní orgány stanovily maximální objemy vypouštěných odpadních vod z povolené ČOV Makro, a proto není zřejmé, proč jim krajský soud vytýká opomenutí řešení dané problematiky.

[20] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že povinnost vodoprávního úřadu ujasnit si charakteristiku výrobní činnosti produkující odpadní vody a tuto uvést v povolení k vypouštění odpadních vod vyplývá přímo z § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 401/2015 Sb., což však v posuzovaném případě nebylo splněno, neboť nájemní činnost z povahy věci nemůže být považována za původce odpadních vod. Jím bude především potravinářská výroba, jak vyplývá z průběhu správního řízení. Nelze tedy souhlasit s tvrzením stěžovatelky, že vady správního rozhodnutí jsou pouze formálního charakteru, neboť bez řádného ujasnění klasifikace výrobních činností nemohly být správně stanoveny emisní limity. Dále žalobce zrekapituloval úvahy krajského soudu ohledně absence podmínek, které by bránily tomu, aby ČOV Makro po svém zprovoznění nejen převzala část odpadních vod nyní vypouštěných z areálu do obecní ČOV Kozomín, avšak aby zároveň pojímala další odpadní vody z jiných zdrojů, přičemž tuto pasáž považoval za plně přezkoumatelnou ve světle judikatury správních soudů. Z těchto důvodů žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[22] Žalovaný ve vyjádření navrhl zrušení napadeného rozsudku, neboť považuje kasační stížnost za důvodnou. Vodoprávní úřad totiž stanovil přísnější podmínky provozu nově budované ČOV Makro a napadený rozsudek je výrazem formalismu při použití příslušné tabulky nařízení vlády. I v případě změny provozní činnosti v areálu bude zajištěna ochrana kontrolou vypouštěných vod, jejichž znečištění nesmí přesáhnout stanovené limity. Bude to sám provozovatel, kdo bude nucen kontrolovat dodržení stanovených limitů, aby se vyhnul případné sankci.

[23] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalobce zopakovala argumenty uvedené v kasační stížnosti a jejím doplnění. Dále poukázala na vyhodnocení zkušebního provozu ze dne 18. 1. 2022, které podle ní proběhlo úspěšně s tím, že ČOV Makro je ve všech svých ukazatelích schopna bezpečně a dlouhodobě plnit povolenou jakost vypouštěných odpadních vod. Rovněž stěžovatelka zmínila zneužívání práva žalobcem v jiných řízeních za účelem zabránění realizace různých stavebních záměrů, což následně doložila několika písemnostmi.

pokračování

[24] S tímto posledně zmíněným tvrzením stěžovatelky žalobce polemizoval v dalších svých podáních a dále uvedl, že vyhodnocení zkušebního provozu ČOV Makro je pro účely soudního přezkumu irelevantní, neboť při něm se podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování správního orgánu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti odkázala na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[26] Podle písmena a) citovaného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písmena d) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[27] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval kasačními námitkami o nesprávnosti závěru krajského soudu, podle něhož správní orgány dostatečně nezjistily skutečnou povahu výrobních činností produkujících odpadní vody směřované do ČOV Makro, v důsledku čehož nemohly v povolení k nakládání s vodami správně nastavit emisní limity.

[28] Podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona, *povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen "povolení k nakládání s vodami") je třeba k vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních*. Podle § 9 odst. 1 věty druhé vodního zákona, *v povolení k nakládání s vodami se stanoví účel, rozsah, povinnosti a popřípadě podmínky, za kterých se toto povolení vydává*. Podle § 38 odst. 10 věty první a druhé vodního zákona, *ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových nebo podzemních stanoví vodoprávní úřad nejvýše přípustné hodnoty množství a koncentrace vypouštěného znečištění (emisní limity) a objemu vypouštěných vod. Při povolování vypouštění odpadních vod do vod povrchových je vázán ukazateli vyjadřujícími stav vody ve vodním toku, normami environmentální kvality, ukazateli a hodnotami přípustného znečištění povrchových vod, ukazateli a nejvýše přípustnými hodnotami ukazatelů znečištění odpadních vod (emisní standardy) stanovenými nařízením vlády a náležitostmi a podmínkami povolení k vypouštění odpadních vod, včetně specifikací nejlepších dostupných technologií v oblasti zneškodňování odpadních vod a podmínek jejich použití, které stanoví vláda nařízením, a nejlepšími dostupnými technikami v oblasti zneškodňování odpadních vod*.

[29] Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., *povolení k vypouštění odpadních vod vedle obecných náležitostí obsahuje a) druh odpadních vod vypouštěných do povrchových vod, popřípadě do kanalizace, b) charakteristiku výrobní činnosti a její označení podle Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE)*. Podle § 3 odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 401/2015 Sb., *dále vodoprávní úřad v povolení k vypouštění odpadních vod vždy stanoví emisní limity*.

[30] Podle § 6 odst. 3 nařízení vlády č. 401/2015 Sb., *v povolení k vypouštění městských odpadních vod do vod povrchových stanoví vodoprávní úřad emisní limity do výše emisních standardů uvedených v tabulce 1a přílohy č. 1 k tomuto nařízení nebo stanoví emisní limity s účinností čištění podle hodnot uvedených v tabulce 1b přílohy č. 1 k tomuto nařízení. Vodoprávní úřad stanoví pro každý ukazatel znečištění pouze jeden z těchto typů emisních limitů; v jednom rozhodnutí je možno typy emisních limitů pro různé ukazatele znečištění vzájemně kombinovat.* Podle § 2 písm. c) a l) nařízení vlády č. 401/2015 Sb. se přitom pro účely tohoto právního předpisu rozumí *městskými odpadními vodami splašky nebo směs splašků a průmyslových odpadních vod anebo srážkových vod a komunální čistírnou odpadních vod zařízení pro čištění městských odpadních vod vybavené technologií pro likvidaci splašků. Emisní standardy ukazatelů přípustného znečištění odpadních vod vypouštěných z komunálních čistíren odpadních vod jsou pak obsaženy v části A. přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. (tabulky 1a, 1b a 1c).*

[31] Podle § 7 odst. 3 věty první nařízení vlády č. 401/2015 Sb., *při povolování vypouštění průmyslových odpadních vod do vod povrchových stanoví vodoprávní úřad emisní limity podle druhu výroby maximálně do výše emisních standardů uvedených v tabulkách 2 a 3 přílohy č. 1 k tomuto nařízení.* Podle § 2 písm. a) nařízení vlády č. 401/2015 Sb., *přitom pro účely tohoto nařízení se rozumí průmyslovými odpadními vodami odpadní vody z výrob uvedených v části B přílohy č. 1 k tomuto nařízení, jakož i odpadní vody v této části přílohy neuvedené, jsou-li vypouštěny z výrobních nebo jin obdobných zařízení, včetně odpadních vod vypouštěných z průmyslových areálů, které vznikají převážně jako produkt průmyslové činnosti.* Emisní standardy ukazatelů přípustného znečištění průmyslových odpadních vod jsou pak obsaženy v části B. přílohy č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. (tabulka 2).

[32] V posuzované věci však nebyl náležitě zjištěn druh odpadních vod vypouštěných z ČOV Makro do vodního toku Černávka, a tudíž ani povaha výrobní činnosti produkující tyto odpadní vody. Ve výroku i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vodoprávního úřadu jsou v tomto směru pouze zmíněny kód klasifikace CZ-NACE 68202 Pronájem vlastních nemovitostí nebo pronajatých nemovitostí s nebytovými prostory a kód klasifikace CZ-NACE 6820 Pronájem a správa vlastních nebo pronajatých nemovitostí, nicméně je naprosto zřejmé, že se jedná o předmět podnikání právní předchůdkyně stěžovatelky podle zápisu v obchodním rejstříku, a nikoliv o označení charakteristiky výrobní činnosti, která má být původcem odpadních vod směřovaných do ČOV Makro. Tyto údaje pak neobsahují rozhodnutí žalovaného o odvolání ani stanovisko Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 a jeho doplnění ze dne 25. 10. 2019, z nichž vodoprávní úřad vycházel při stanovení emisních limitů, které nepřesahovaly požadavky emisních standardů pro odpadní vody vypouštěné z komunálních čistíren, jak správně uvedl krajský soud. Nicméně ve stanovisku Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018 se uvádí, že *„provoz objektu bude produkovat splaškové vody a vody z úseku pekárny a zpracování masa, ryb, ovoce a zeleniny“*. Rovněž z projektové dokumentace a znaleckého posudku Ing. Formánka ze dne 31. 1. 2020, na něž se poukazuje v napadeném rozsudku, vyplývá, že zdrojem odpadních vod směřovaných do ČOV Makro by mohla být průmyslová činnost, konkrétně výroba potravinářských výrobků podle klasifikace kódu CZ-NACE 10.00.

[33] S ohledem na tyto indicie svědčící o možnosti vypouštění průmyslových odpadních vod do vodního toku Černávka bylo povinností správních orgánů ověřit správnost emisních limitů nastavených ve stanovisku Povodí Labe a jeho doplnění, které zjevně

pokračování

vycházely z předpokladu, že se bude jednat o odpadní vody vypouštěné z komunální čistírny, u níž jsou v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. stanoveny mírnější emisní standardy. Takto byli vodoprávní úřad a žalovaný povinni postupovat i s ohledem na skutečnost, že stanovisko správce povodí pro vydání povolení k nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona včetně posouzení návrhů hodnot emisních limitů z hlediska souladu s § 38 odst. 10 téhož zákona nemá povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu, neboť jeho obsah není závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, jak vyplývá ze znění § 54 odst. 4 věty druhé vodního zákona. V tomto ohledu je možné plně odkázat na argumentaci krajského soudu a také přisvědčit jeho závěru, že za dané situace se správní orgány nemohly spokojit pouze se stanoviskem Povodí Labe a jeho doplněním. Proto musely na základě dalšího dokazování zjistit charakteristiku výrobní činnosti produkující odpadní vody, neboť bez tohoto poznatku nemohly spolehlivě stanovit jejich druh. Pokud by bylo náležitě prokázáno, že z ČOV Makro budou vypouštěny průmyslové odpadní vody, bylo povinností vodoprávního úřadu i žalovaného stanovit charakteristiku výrobní činnosti produkující takové odpadní vody podle příslušného kódu klasifikace CZ-NACE a následně vyzvat správce povodí, aby na základě těchto údajů navrhl hodnoty emisních limitů podle přísnějších emisních standardů zohledňujících i další ukazatele oproti odpadním vodám vypouštěným z komunálních čistíren odpadních vod.

[34] Uvedeným způsobem však správní orgány v posuzované věci nepostupovaly, v důsledku čehož jsou jimi učiněná skutková zjištění zcela nedostatečná pro účely stanovení emisních limitů v souladu s požadavky stanovenými ve vodním zákoně a v nařízení vlády č. 401/2015 Sb. Proto nemohou obstát ani podmínky pro dodržování emisních limitů stanovené vodoprávním úřadem.

[35] Nelze přitom souhlasit se stěžovatelkou, že v prvoinstančním rozhodnutí stačilo uvést charakteristiku výrobní činnosti produkující odpadní vody ve shodě s předmětem podnikání podle zápisu v obchodním rejstříku, neboť nájemce příslušné nemovitosti se může v čase měnit stejně jako jeho výrobní činnost. Povolení k vypouštění odpadních vod do vodního toku se totiž vydává ve vztahu k určitému druhu odpadních vod, jež vzniknou v důsledku zamýšlené konkrétní výrobní činnosti, a nikoliv ohledně neomezeného okruhu subjektů s rozličnými druhy podnikání, v jehož rámci dochází k produkování odpadních vod. Proto muselo rozhodnutí vodoprávního úřadu vycházet jen z charakteristiky výrobní činnosti, pro kterou byla podána žádost o nakládání s vodami podle § 8 odst. 1 písm. c) vodního zákona. Rovněž nelze přisvědčit názoru stěžovatelky o nemožnosti jednoznačného podřazení povahy předmětné výrobní činnosti pod konkrétní kód klasifikace CZ-NACE, a to i s ohledem na skutečnost, že zčásti bude produkovat komunální odpadní vody. Správnost tohoto tvrzení nelze z obsahu správního spisu nikterak ověřit a navíc se jedná o posouzení skutečnosti nezbytné pro správné stanovení emisních limitů, které musí prvotně učinit správní orgány na základě náležitě zjištěného skutkového stavu, a teprve jejich závěry mohou být následně přezkoumány ve správním soudnictví. Nařízení vlády č. 401/2015 Sb. přitom obsahuje podrobná pravidla pro odlišení odpadních vod vypouštěných z komunálních čistíren od průmyslových odpadních vod a pro stanovení příslušné výrobní činnosti produkující druhé z nich. Pokud vodoprávní úřad stanovil oproti vodám komunálním navíc jeden ukazatel, neznamená to, že zohlednil skutečnou povahu výrobní činnosti, neboť výroba potravinářských výrobků, která

eventuálně má být původcem odpadních vod směřovaných do ČOV Makro, vyžaduje stanovení emisních limitů i ve vztahu k dalším ukazatelům, jak uvedl správně krajský soud.

[36] V návaznosti na nemožnost posouzení správnosti nastavení emisních limitů nebylo možné podle krajského soudu spolehlivě posoudit ani schopnost recipientu vodního toku Černávka přijímat vypouštěné odpadní vody. Rovněž s tímto závěrem napadeného rozsudku stěžovatelka polemizuje, když poukazuje na skutečnost, že správní orgány stanovily maximální objemy vypouštěných odpadních vod z ČOV Makro. Tyto údaje vyžadované v ustanovení § 38 odst. 10 věty první vodního zákona pro účely vydání rozhodnutí o povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových však vycházely rovněž z předpokladu, že se jedná o komunální odpadní vody, který nebyl ve správním řízení dostatečně skutkově doložen. Proto není možné spolehlivě ověřit ani správnost ukazatelů objemu vypouštěných vod uvedených v prvoinstančním rozhodnutí, které také vycházely ze stanoviska Povodí Labe ze dne 19. 11. 2018. Pokud by se totiž na základě řádně provedeného dokazování zjistilo, že do Černávky budou vypouštěny průmyslové odpadní vody, mělo by to nepochybně vliv i na stanovení příslušných ukazatelů jejich maximálního objemu, které by jistě byly nastaveny přísněji než v rozhodnutí vodoprávního úřadu. Za takové situace by mohlo dojít i k situaci popsané v napadeném rozsudku, kdyby vodní tok Černávka nemusel být schopen pojmout případné celkové navýšení odpadních vod vstupujících do ČOV Makro. V tomto ohledu je zapotřebí chápat úvahy krajského soudu, jimiž zpochybnil argument žalovaného a stěžovatelky o pozitivním efektu spočívajícím v provozním odlehčení obecní ČOV Kozomín po zprovoznění ČOV Makro, která má od ní převzít část odpadních vod.

[37] Z těchto důvodů nebylo možné přisvědčit ani kasační námitce zpochybňující nutnost zohlednění schopnosti recipientu pojmout eventuální celkové navýšení objemu vypouštěných odpadních vod v závislosti na zjištění o povaze výrobní činnosti, která je bude produkovat.

[38] Dále se Nejvyšší správní soud neztotožnil s námitkou stěžovatelky, že zařazení Černávky mezi rybí vody se statusem kaprových vod v příloze č. 1 k nařízení vlády č. 71/2003 Sb. Je obsoletní právní norma s ohledem na nedostatečnou vodnost tohoto vodního toku, a proto se měl krajský soud zabývat skutečným stavem vodoteče Černávka, a nikoli pouze formalisticky odkázat na příslušné ustanovení podzákonného právního předpisu. Zařazení vodního toku Černávka mezi kaprové ryby se totiž opírá o § 35 odst. 1 vodního zákona, podle něhož *povrchové vody, které jsou nebo se mají stát trvale vhodnými pro život a reprodukci původních druhů ryb a dalších vodních živočichů, s rozdělením na vody lososové a kaprové, ukazatele a hodnoty přípustného znečištění těchto vod, způsob zjišťování a hodnocení stavu jakosti těchto vod a program snížení znečištění těchto vod k dosažení hodnot přípustného znečištění těchto vod, stanoví vláda nařízením*. Jestliže tedy na základě tohoto zákonného zmocnění vláda České republiky na základě svého uvážení považuje vodní tok Černávka nadále za trvale vhodný pro život a reprodukci kaprových ryb, pak není možné do tohoto jejího rozhodnutí jakkoliv zasahovat, a to obzvláště za situace, kdy z obsahu správního spisu nelze učinit spolehlivý závěr o nedostatku příhodných podmínek pro ponechání uvedeného statusu recipienta. Ve vztahu k němu tak musely být pro výpočet emisních limitů použity hodnoty přípustného znečištění uvedené v tabulkách 1a až 1c přílohy č. 3 k nařízení vlády č. 401/2015 Sb. a v jiných právních předpisech, jak vyplývá ze znění § 5 odst. 3 téhož podzákonného právního předpisu. Emisní limity stanovené

pokračování

vodoprávním úřadem však tyto ukazatele nezohlednily, a proto ani v tomto směru nebyl skutkový stav věci náležitě zjištěn. Nelze proto ověřit správnost tvrzení stěžovatelky, že stanovené emisní limity byly splněny i pro vody se statusem vod kaprových.

[39] K dalším kasačním námitkám postačí jen uvést, že vyhodnocení zkušebního provozu ČOV Makro ze dne 18. 1. 2022 nemá pro posouzení věci žádný význam, neboť v něm uvedený závěr o bezpečném a dlouhodobém plnění povolené jakosti vypouštěných odpadních vod se vztahuje k emisním limitům stanoveným v rozhodnutí vodoprávního úřadu, jejichž správnost nebyla doposud z uvedených důvodů náležitě prokázána. Případné zneužití práva žalobcem v jiných řízeních nemůže mít žádný vliv na nyní posuzovanou věc. S ohledem na nedostatečná skutková zjištění o základních parametrech povolení vypouštění odpadních vod do vod povrchových, které se týkají nastavení emisních limitů a objemu vypouštěných odpadních vod, bylo namísto zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a proto v tomto postupu krajského soudu nelze shledat přepjatý formalismus či trvání na absolutní čistotě správních aktů přezkoumávaných ve správním soudnictví.

[40] Lze shrnout, že krajský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně, své závěry náležitě odůvodnil, a proto jeho rozsudek je zákonný a přezkoumatelný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žalobce má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení, jež důvodně vynaložil, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.).

[43] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za tento jeden úkon právní služby. Odměnu za další písemná podání učiněná advokátem však již Nejvyšší správní soud žalobci nepřiznal, neboť ta se vztahovala k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž bylo vyhověno, a dále jen reagovala na tvrzení stěžovatelky o zneužívání práva žalobcem v jiných řízeních, které nemělo žádnou relevanci pro posuzovanou věc, takže uvedené písemnosti nelze považovat za důvodně učiněné úkony právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, musí být odměna a náhrada hotových výdajů za zmíněný jeden úkon právní služby podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku 714 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 %. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšné stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil

Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Dále rozhodl o tom, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť mu v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu